

Де ще скитникътъ пладнува,
Нѣма завой дълъгъ пжтъ,
Блѣнъ ли новъ ще заблѣнува,
Въ стихъ ли болки ще звѣнѣтъ?

Или самъ и въ тая пролѣтъ
Ще кръстосва той свѣта,
Съ взора остъръ на соколътъ,
Съ дни, подвластни на скръбъта!

Чучулига

Възлита лжчъ изъ нощни кржгозори,
Пронизва мрака възгорѣлъ рубинъ,
Безкраенъ здрачъ безшумно се разтвори,
Извишенъ сводъ се ширна ведросинъ.

Подзема химни волна чучулига
(Сърце, възмогнало изъ болки, пѣй!)
Възлита, своята ечта достига,
Въ лжчиста мрежа тихо се люлѣй.

Вечерна хармония

Разискренъ сетенъ слънчевъ лжчъ изгасна
Въ море отъ румена дрезгавина,
Отблѣсъкъ — пѣсенъ, сякашъ скръбъ неясна,
Потѣва въ необятна висина.

Въ заслона на трѣстиката прибрѣжна
Звезда изплува, тихо се засмѣ,
Последенъ звукъ отъ пѣсенъ безнадеждна,
Заплетенъ въ тишината, занѣмя.